

Abstrakt

Tato práce zkoumá politické reakce Maďarska, Slovenska a České republiky na schengenskou krizi v roce 2015. Konkrétně zkoumá, jak představitelé těchto zemí konstruovali kolektivní identitu uprchlíků a využili krizi jako příležitost k prosazení své národní suverenity. S využitím konstruktivistické perspektivy teorie mezinárodních vztahů (IR) a Kritických diskurzivních studií tato disertační práce analyzuje, jak byla krize zobrazována jako bezprostřední hrozba pro kulturní identitu a národní bezpečnost. Výzkum kombinuje kvalitativní obsahovou analýzu a kritickou diskurzivní analýzu při zkoumání parlamentních debat a prohlášení premiéra s cílem odhalit narativy, které uprchlíky vykreslují jako potenciální riziko pro stabilitu národa. Tyto narativy hrály klíčovou roli při poskytování důvodů k odporu proti mechanismu přerozdělování uprchlíků v EU, systému kvót a odporu proti vlivu nadnárodních subjektů. Z výsledků výzkumu vyplývá, že politici představitelé v Maďarsku, na Slovensku a v České republice pravidelně vykreslovali uprchlíky jako potenciální hrozbu pro národní bezpečnost, ekonomickou zátěž a kulturní výzvy. Tato diskuse nejen posilovala autoritu národa, ale také spojovala domácí publikum v opozici vůči vnějším požadavkům Evropské unie. Konkrétně vedení Maďarska využívalo silně nacionalistický narativ a stavělo se do protikladu k tomu, co bylo prezentováno jako příliš vlezlá politika EU. Podobně Slovensko a Česká republika využily identitu uprchlíků k prosazení opozičního postoje vůči systému kvót.